

Kapitola č. 14: O medailonu

"Jsi si jistá, že nám to pomůže? Ten chrám může být kdekoli." zamumlal Kurtis směrem k Laře, když se prodírali davy lidí na Václavském náměstí.

"No, myslím si to. Měli bychom se dostat do těch Strahovských archivů, tam by něco...cokoli...o tom chrámu mělo být. Akorát je problém...má to tam pod palcem Cabal." vzdychla.

"No skvěle. Takže mi chceš říct, že se ženem přímo Karlovi do pasti?!"

"Vidíš lepší možnost?!" štěkla na něj. "Koneckonců, kdybychom to nechali být, mělo by to stokrát horší následky."

"Promiň." sklopil pohled.

Vytřeštila na něj oči. "Ty ses OMLUVIL?! Cože?! To není možné! Přelud! Halucinace! Omdlévám, je to sen?!"

Kurtis jen protočil oči. "Přestaň s tím vystoupením, jo?"

"Dobré. To už je zas ten Trent, jakého znám." ušklíbla se.

"To je ale den..."

"Je teprv ráno, Kurtisi."

"No vidíš. A už je to den."

"Tak den obvykle začíná ránem, ne?" povytáhla obočí.

"V mém případě začíná večerem." zasmál se.

"Jsi divný."

"Já vím."

"A to není kompliment." dodala.

"Já vím."

Dorazili k hotelu, kde byli ubytovaní. Lara si hodila batoh na postel, sedla si vedle něj. Vytáhla mapu, co jí den předtím našel – neznámým způsobem – Zip, zobrazovala okolí Archivů. Projížděla prstem po ulicích, hledala jakékoli místo, kudy by se dalo do budovy dostat.

"Co hledáš?" zeptal se Kurtis.

"Nejbližší blázinec, abych tě nahlásila." zavrčela.

"Laro, Laro...tohle může být blázinec, ty tu ovšem nejsi ošetřovatelka."

"Být mým pacientem, již nežiješ. Hele. Zip říkal, že ty archivy nejsou střežené. Takže bychom si to mohli zítra nejdřív omrknout, pokud by nešlo získat informace normálně, asi bude zase nutné..."

"...si vyjít na procházku při měsíčku."

"Když tomu tak chceš říkat. Neviděls někde ty rezervní zásobníky?"

"Na co zbraně? Tvůj vražedný pohled postačí."

Zadívala se na něj s výrazem za-sekundu-zemřeš, opakovala hypnotickým hlasem, "Umři...umři...UMŘI!"

"Jo, to půjde. Ale proč bych umíral? Taková něžná, křehká žena potřebuje ochranu." usmál se.

Lara si křupla klouby na rukou, usmála se taky. "Zabiju tě později. Dnes se mi do toho nějak nechce."

"Proč?"

"Protože nechci, aby mi tvá krev ušpinila tohle triko."

"Sejmi mě z dálky."

"Díky za radu, ale chce to něco osobnějšího. Asi tě umlátím kyjem."

"Dohodnuto. Takže, ještě něco..."

Tón jeho hlasu ji znepokojil. "Co?"

"Jen...tyhle amulety, to není nic jako Spáč...to je horší..." jak mluvil, nebe se zatáhlo a začalo pršet. Pěkná bouřka, zdálo se. "Jakmile najdeš chrám, ke kterému amulet patří, ten, co ho umí použít, dovede hrozné věci..."

"Nedramatizuj. Jaké?"

"Tyhle amulety," vzal předmět do ruky a bezděčně si s ním pohrával, "nikdy nesloužily jako ozdoba. Ty rýhy," ukazoval, "nejsou prvkem, co by měl něco naznačovat. Tudy do amuletu proudí to, co jemu i chrámu dovoluje existovat. Přežívat"

"Co? Všimla jsem si, že je dost zachovalý. Ale proč?" naklonila se ke Kurtisovi, špičkami prstů přejela po hladkém povrchu. Uvědomila si, že medailon je nezvykle chladný. "Co je na něm tak..." její slova už spíš připomínala šepot.

Nedovedla pochopit, proč jí ten amulet tak znervózňoval. Znovu se ho dotkla a přišlo jí, že náhle ochladilo. Dost zvláštní pocit, jako by jí někdo pronikl do mysli. Jako by slyšela tiché hlasy...

"Prokletí..." Kdo jsou? Co jí chtějí?

"Bolest a strach...co ti zbývá..."

"Co vzal, to už nevrátí...vrah..." O kom to mluvily? O kom...

"Co vzal...jediné, co vzít nemohl..."

Kurtis si všiml, jak na medailon zírala, neschopná slova. Vytřeštěné oči těkaly po drážkách na předmětu. Chápala. Viděl, jak se jí třese ruka, ve které amulet svírala, chytil ji a uvolnil to křečovitě sevření, vzal jí ho z dlaně.

"Takže už mi rozumíš." řekl tiše, s dost vážným výrazem. Na Kurtise to bylo atypické.

"Chceš mi říct..." zašeptala, v jejím pohledu byly jiskřičky strachu a nevěřičnosti, "...že se tahle...věc...že jí živí...že jí umožňují fungovat..."

Přikývl. "Lidské duše..."